

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ НЕВОЛЯТА

chitanka.info

Един дървар имал двамина синове. Всеки път, когато отивал в гората, той водел по един от тях за помощник. Веднъж дърварят натъкмил колата и казал на синовете си:

— Хайде, момчета, идете сами в гората за дърва, а пък аз ще остана къщи да си отпочина, защото много се обяхтих.

Момчетата се зарадвали, че им се е паднал случай да отменят баща си, и подкарали колата. На излизане от къщи по-големият се обърнал назад и попитал баща си:

— Абе, тате, ако ни се повреди колата, кой ще ни я поправи?

— Не берете грижа — отвърнал бащата, — ако строшите колата, повикайте неволята, тя ще я поправи.

Отишли момчетата в гората. Разпрегнали, пуснали воловете да пасат и грабнали секирите. Развъртели се. Захванали да секат. На бърза ръка насекли дърва, натоварили и претоварили колата. Впрегнали пак добичетата и потеглили назад.

Не щеш ли, насред пътя, като се спускали по едно нанадолнище, претоварената кола се засилила, блъснала хомота и строшила теглича. Двете момчета прехапали устни: ами сега как ще откарат колата с дървата? Тогав по-големият се досетил за поръчката на баща си и захванал да вика, колкото му глас държи:

— Невольо! Невольо! Ела да ни поправиш колата!

Никой не се обадил.

— Невольооо! — екнал още по-силно гласът на малкия. — Ела, че загазихме!

Но гората била глуха и неволята я нямало никаква.

Смрачило се. Птиците се прибрали в гнездата си. На небето се появила бледна месечина.

— Бате — рекъл по-малкият брат, — то се видя, че тая проклета неволя няма да дойде. Кой я знае къде се е запиляла в пущинака — навярно поправя друга кола или пък лежи под някое дърво. Я хайде ние сами да си поправим колата.

— Как? — попитал по-големият. — То не е лесна работа.

— Ще отсечем нов теглич от сухо дряново дърво, ще го издяламе — и готово!

Речено — сторено. Разтичали се двете пъргави момчета, намерили сух дрян, отсекли го, издялали го хубаво, направили нов теглич и го сложили на мястото на счупения.

Откарали колата у дома си.

Додето разтоваряли дървата, разказали на баща си какво се е случило.

— Остави се, тате, наред пътя строшихме теглича. Захванахме да викаме неволята. Викахме, викахме, гърлата си продрахме, но тя не се обади, сякаш беше потънала в земята. Тогава се запретнахме сами и си направихме нов теглич, по-як от стария.

Бащата се усмихнал и рекъл:

— Ех, момчета, вие сте търсили неволята из пущинаците, а тя е била при вас. Самата неволя ви е помогнала да си поправите колата. Поразмислете малко и ще разберете, че съм прав.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.